

Verborgen waarheid

Angela Marsons bij Boekerij:

Stille schreeuw

Wreed spel

Verloren meisjes

Schijndood

Bloedlijn

Dolende zielen

Vermoorde onschuld

Verborgen waarheid

Angela Marsons

Verborgen waarheid

Deel 8 van de *Kim Stone*-serie

Hoever ga jij om je duisterste geheim te bewaren?

Vertaald door Textcase

ISBN 978-90-492-0223-1

ISBN 978-94-023-2239-2 (e-book)

ISBN 978-90-528-6667-3 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Dying truth*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: © Henry Steadman

Omslagbeeld: © vvoe / Shutterstock.com

Zetwerk: Textcase

© 2018 Angela Marsons

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is opgedragen aan alle slachtoffers
van de ramp met de Grenfelltoren.
Moge dit nooit meer gebeuren.*

PROLOOG

Kim wist dat haar linkerbeen gebroken was. Ze sleepte zichzelf met haar handen over het pad. Grint prikte in haar huid en kleine splinters boorden zich onder haar vingernagels. Toen haar enkel een draai maakte en dat een golf van pijn teweegbracht, ontsnapte haar een kreet. Zweet parelde op haar voorhoofd.

Eindelijk doemde voor haar het verlichte gebouw op. Drie bekende gedaantes kwamen de deur uit hollen. Alle drie zetten koers in de richting van de klokkentoren.

‘Nee!’ riep ze zo luid ze kon.

Niemand keek om.

Ga niet naar boven, smeekte ze hun in stilte. Intussen ging ze door met zichzelf hun kant op slepen. ‘Stop!’ riep ze toen ze hen door de metalen deur onderin de toren zag verdwijnen.

Kim probeerde haar paniek te onderdrukken. ‘Verdomme!’ Ze zou hen niet tijdig kunnen bereiken. Ze verzamelde al haar krachten en dwong zichzelf op te staan en haar gebroken been achter zich aan te slepen alsof het niet bestond.

Maar al na twee passen raasde de pijn als een vloedgolf door haar lichaam en zakte ze weer op de grond. Ze kokhalsde en zag sterretjes.

Hoewel ze nog een kreet slaakte, wist ze dat de nu verdwenen mensen zich in de buik van de toren bevonden en achter de dikke bakstenen muren de treden naar de top aan het beklimmen waren.

‘Help! Iemand, alsjeblieft, help!’ riep ze, maar er was niemand in de

buurt. Nog nooit van haar leven had ze zich zo hulpeloos gevoeld.

Met een blik op haar pols zag ze dat het drie minuten voor acht was. De klok zou op het hele uur slaan.

Angst welde op in haar maag en verspreidde zich als een wolk door haar hele lichaam. Opnieuw zette ze een stap vol pijn, haar nutteloze been achter zich aan slepend.

Bovenop de toren zag ze de lichtbundels van zaklantaarns. Verdomme, ze waren er al.

‘Stop!’ riep ze opnieuw. Ondanks dat ze wist dat ze haar op deze afstand niet konden horen, bad ze in stilte dat haar stem hen toch zou bereiken.

Dertig meter boven de grond verspreidden de lichtbundels zich over het balkon van de toren en verdwenen weer. Helemaal bovenin doken ze weer op. Naast de drie haar bekende personen zag ze nu ook een vierde silhouet.

Haar horloge trilde toen het acht uur was, maar de klok zweeg.

Alsjeblieft, laat ze weer naar beneden komen... Haar smeekbede werd verstoord door een schrille gil.

Er hingen twee mensen aan het klokkentouw, ritmisch heen en weer wiegend en verlicht door de zaklantaarns.

Kim kneep haar ogen tot spleetjes in een poging om de twee personen te kunnen herkennen, maar ze waren te ver weg. Ze probeerde haar hijgende ademhaling onder controle te krijgen en opnieuw iets te roepen, ook al wist ze dat geen enkele waarschuwing nu nog zou baten.

Haar grootste angsten werden bewaarheid.

‘Alsjeblieft, alsjeblieft...’ fluisterde Kim toen ze het klokkentouw weer heen en weer zag zwaaien.

Eén persoon werd gegrepen, maar de tweede bleef bungelen.

‘Nee!’ riep Kim. Opnieuw deed ze een poging om dichterbij te komen. De angst leek haar binnenste in ijs veranderd te hebben.

Heel even leek de tijd stil te staan. Al het speeksel leek uit haar mond verdamp; spreken of schreeuwen was onmogelijk. Pijn leek zich vanuit

haar hart door haar hele lichaam te verspreiden toen het laatste silhouet en het bungelende touw uit het zicht verdwenen.

Haar oren vulden zich plotseling met een bloedstollende, gekwelde schreeuw.

Er was echter niemand.

Het was haar eigen stem.

ZES DAGEN EERDER

Sadie Winters liep langs de keukendeur en sloeg de hoek om. Ze liet haar rugzak op de grond vallen en haalde de sigaret uit haar jaszak. Vroeger was dit de bediendeningang geweest, dat wist ze. Sadie had het plekje op de campus twee maanden geleden ontdekt en ze had al snel gemerkt dat geen van de klaslokalen uitkeek op deze westelijke kant van de keuken-vleugel.

Heel even maar, dacht ze terwijl ze de iets kromgebogen sigaret weer recht probeerde te buigen. Een paar momenten rust was alles wat ze wilde voordat ze zich weer naar haar volgende les zou moeten haasten en zich zou verontschuldigen voor het feit dat ze te laat was. Gewoon even niet die enorme drukte in haar hoofd.

Met haar hand schermde ze de aansteker af tegen de felle maartse wind. Ze nam zich voor dat dit haar laatste sigaret zou zijn.

Een aantal dagen geleden had ze in de rij voor het eten een van de oudere meisjes horen zeggen dat ze wiskunde niet trok zonder eerst even te gaan roken, want daar werd ze kalm van. Daarom had Sadie niet lang daarna een peuk uit de tas van het meisje gejat, zodat ze het zelf kon proberen. Maar zij werd er niet echt kalm van. Ze wist ook dat ze koolmonoxide inademde en dat er daardoor minder bloed naar haar spieren werd vervoerd. Toch leek het gebaar heel even iets van rust te brengen.

Ze nam een diepe teug en liet de rook haar dertienjarige longen vullen, terwijl ze terugdacht aan haar eerste poging tot roken en de hoestbui die daarop was gevolgd. In gedachten had ze de rook als mist in een glazen pot in haar longen zien rondzweven. Sadie wilde helemaal niet roken. Ze wilde helemaal nergens van afhankelijk zijn, maar helaas hadden haar pillen hun effect verloren. In eerste instantie hadden ze haar verdoofd en daardoor al haar destructieve gedachten het zwijgen opgelegd. Haar scherpe woede was afgezwakt, alsof hij in bubbeltjesfolie verpakt was. Hij was er nog wel, maar hij kon haar geen kwaad meer doen.

Nu was die tijd helaas voorbij. De scherpe randen doorboorden de mist en de duisternis was erger dan ooit. En daarbij was ze ook nog eens gedwongen om met een of andere stomme hulpverlener in een kamertje te zitten en over haar 'problemen' te praten, enkel en alleen omdat haar ouders dat een goed idee vonden. Die hoopten dat ze haar hart niet zomaar bij iemand buiten de familie zou uitstorten. Sadie had hem op kalme, meelevende toon horen zeggen dat hij heel discreet was. Meermaals had hij herhaald dat ze hem alles mocht vertellen. Alsof ze dat ooit zou doen! En toen had hij haar dat papier laten zien. Meteen was haar duidelijk geworden dat ze niemand kon vertrouwen.

Verdomme, dacht ze. Ze smeedt de peuk op de grond. Ze mocht hen haar dit niet aan laten doen. Ze droeg het al veel te lang met zich mee.

Ze wist dat ze niet zou moeten weten wat er gebeurd was. Ze zou van niets moeten weten. Ze dachten dat ze het goed verborgen hadden, maar dat was niet zo. Nog iets dat haar van de rest van haar familie scheidde, nog iets wat zij allemaal wisten en Sadie niet. Nog meer bewijs dat ze niet bij hen hoorde.

Maar dat had ze altijd al geweten. Diep vanbinnen had ze het altijd al gevoeld. In niets leek ze op haar zus, die slimme, schattige Saffie, die elke ruimte met haar licht wist te vullen. Sadie bezat noch haar elegantie, noch haar hartveroverende glimlach. En Saffie zou altijd perfect zijn, altijd het lievelingetje, wat ze ook deed.

Sadie veegde haar tranen van woede weg. Ze weigerde te huilen. Die voldoening gunde ze hun niet. Ze zou gewoon doen wat ze altijd deed: zich nog verder terugtrekken achter haar sterke muren en net doen alsof het haar niet uitmaakte.

Háár hadden ze niet geholpen. Ze had hun gesmeekt om haar van Heathcrest te halen en naar een school dichterbij huis te laten gaan. Ze haatte het stoffige elitaire gedoe en die stomme tradities waarin geen enkele ruimte was voor individualiteit, creativiteit en persoonlijke expressie. Je moest je conformeren. Het was hier net een gevangenis.

Maar haar verzoek was afgewezen. Hun dochter zou niet naar de gewone plaatselijke middelbare school gaan. Heathcrest zou haar karakter vormen. Ze zou banden smeden die haar de rest van haar leven van pas zouden komen, bondgenoten vinden op wie ze zou kunnen rekenen. Sadie had echter helemaal geen interesse in banden of bondgenoten. Ze wilde vriendinnen. Normale vriendinnen.

De onrechtvaardigheid dat ze Saffie wél te hulp waren geschoten, had haar diep geraakt. Haar ouders slaagden er altijd weer in om nieuwe manieren te vinden om haar zich minderwaardig te laten voelen, al leken ze zich dat meestal niet eens te realiseren.

Maar nu niet meer, dacht ze vastbesloten. Vanavond zou ze hen bellen en ervoor zorgen dat ze naar haar zouden luisteren. Ze wist precies wat ze daarvoor moest inzetten. Kennis was macht.

Ze stond op en liep het hoekje weer om, maar daarbij botste ze bijna tegen iemand op. Met een frons op haar gezicht vroeg ze: ‘Wat doe...’ Haar stem stierf weg toen een vuist haar linkerslaap hard raakte. Haar blik werd wazig en ze voelde dat ze op de grond zakte.

Wat gebeurde er? Wat had ze misdaan? Hier was toch geen reden voor?

Een tweede dreun belandde op haar achterhoofd, maar ditmaal kwam hij van een voet. De linkerkant van haar lichaam kreeg nog meer slaag te verduren, terwijl Sadie zichzelf wanhopig probeerde te beschermen.

Haar verdoofde brein probeerde de punten met elkaar te verbinden, maar een trap tegen haar nier joeg explosies van pijn door haar lichaam. Ze probeerde zich te verdedigen en wilde wanhopig graag die ene vraag over haar lippen krijgen. Dit moest een vergissing zijn, schreeuwde haar brein. Maar het pak slaag ging door.

Ze probeerde zich om te draaien, maar een nieuwe trap tegen haar linkerzij bezorgde haar een metalige smaak in haar mond. Ze spoog de vloeistof in haar keel uit en keek naar de rode spetters op de grond.

Het zicht in haar linkeroog begon te vervagen.

Angst raasde door haar heen toen de vuisten en voeten door bleven gaan en de pijn zich zover verspreidde dat haar hele lichaam in brand leek te staan. De verwarring was verdwenen; er restten haar alleen nog doodsangst en pijn.

Ze slaakte een kreet toen de pijn in haar buik in withete messen leek te veranderen die haar organen aan stukken retten, maar al snel benam hij haar de adem. Haar linkeroog was nutteloos en de duisternis kroop ook het rechter binnen.

‘Alsjeblieft...’ smeekte ze, zich wanhopig vastklappend aan het licht.

Maar na een laatste dreun tegen haar hoofd verdween de wereld om haar heen.

‘Bryant, ben je me nou een poets aan het bakken?’ Kim haalde haar blik even van de weg om haar haar partner een ongelovige blik toe te werpen.

Ze waren net klaar met het verhoor van een vrouw die van gedachten was veranderd over haar plan om in de rechtszaal tegen haar man, die losse handjes had, te getuigen. Tot Kims ontsteltenis had geen enkele bemoediging haar weer op andere gedachten kunnen brengen. Ze waren wekenlang bezig geweest met haar geruststellen, haar vertellen dat ze het juiste deed en haar ervan verzekeren dat haar bewijs de klootzak achter de tralies zou krijgen, maar één bezoek van zijn moeder had al hun harde werk tenietgedaan.

Over een paar uur zou haar man weer thuis zijn en Kim was er zeker van dat mevrouw Worley voor de dag om was weer een paar nieuwe blauwe plekken erbij zou hebben. Gelukkig waren er geen kinderen bij betrokken, anders had ze absoluut contact opgenomen met de kinderbescherming. Maar in de huidige situatie kon ze niets anders doen dan eventuele toekomstige oproepen over het adres bij voorbaat al als dringend laten registreren.

Ze wist dat ze alles had gedaan wat in haar macht lag en toch wilde ze dolgraag terug naar het hoekhuis om het opnieuw te proberen. O, de eikels die met zulke dingen wegwamen...

‘Ik neem aan dat je bedoelt of ik een grapje maak en het antwoord is nee.’

‘We zijn misschien wel dichtbij, maar ik denk niet dat wij...’

‘Kijk, baas, er staat een dertienjarig meisje bovenop een schoolgebouw

dat dreigt te springen. Ze willen zo snel mogelijk iemand ter plaatse hebben.’

‘Ja, maar ze kennen me toch?’ Intussen gaf ze gas om sneller in Hagley te komen.

Heathcrest Academy was een gemengde privéschool voor de rijke, bevoorrechte kinderen uit het Black Country en de omliggende gebieden en bood onderwijs aan vijf- tot achttienjarigen, met als doel hun harten en geesten te ontwikkelen en verrijken. De school lag tussen het dorpje West Hagley en de Clent Hills in, in het pittoreske buitengebied van de stedelijke agglomeratie Stourbridge.

Kim had nog nooit iemand ontmoet die op de kostschool gezeten had. Blijkbaar waren er maar weinig afgestudeerden van Heathcrest geïnteresseerd in een carrière bij de politie.

Als ze de tweebaansweg langs Manor Way zou nemen en bij Hagley Wood Lane zou afslaan, konden ze er over een paar minuten zijn. Ze had alleen geen idee wat ze moest zeggen als ze er eenmaal was. Kim stond niet bepaald bekend om haar tact, diplomatieke aanpak of fijngevoeligheid, dus moest de centrale wel echt wanhopig zijn.

Op een schaal van geschiktheid voor een situatie als deze staan getrainde onderhandelaars helemaal bovenaan. Daarna komen de mensen die de opleiding tot onderhandelaar volgen. Daaronder bevinden zich de kinderen die zo’n rol ambieren. Dan heb je nog therapeuten, vervolgens normale mensen en ergens ver onderaan die lijst staat zij.

‘Ik hou je handtas wel vast terwijl jij met haar gaat praten,’ zei ze terwijl ze langs het zwart-witte bord reed dat haar de vrije teugel gaf. Ze dwong de versnellingsbak te gehoorzamen en liet de auto binnen drie seconden naar de honderd gaan.

‘Tegen de tijd dat wij er zijn, is ze vast weer beneden,’ merkte Bryant op. ‘Zo’n school heeft ongetwijfeld zelf uitstekend gekwalificeerde mensen in dienst.’

O, ja, dacht Kim, terwijl ze gas terugnam voor een bocht die gevolgd werd door een kleine rotonde. Ze had een paar maanden geleden een artikel gelezen over een de nieuwe medische vleugel van de kostschool, een geplande uitbreiding van miljoenen ponden. Het klonk alsof ze daar betere faciliteiten hadden dan de meeste grote steden.

‘De volgende links,’ zei Bryant op het moment dat Kim de richtingaanwijzer aanzette.

De weg ging over in een asfaltweggetje dat zich kronkelend onder en langs overhangende wilgenbomen met bladerloze, vergroeiende takken slingerde. Aan het einde van het pad ging het asfalt over in een beduidend rechtere oprit met grind.

Kim negeerde het getik van de steentjes die tegen de zijkant van Bryants auto sloegen en reed zo snel ze kon naar het grote huis, dat in zowel Tudorstijl als Jakobijnse stijl gebouwd leek. ‘Tijd?’ vroeg ze.

‘Vier minuten.’ Zoveel tijd was er sinds de oproep verstreken.

Rechts van het gebouw stond een imposante klokkentoren.

‘Bryant?’ zei Kim toen ze vlakbij waren.

‘Ik zie ook niemand daarboven,’ zei hij terwijl ze de auto tot stilstand bracht.

Ze bevonden zich op een paar meter afstand van een menigte mensen, die allemaal naar de grond keken.

‘Zo te zien had je gelijk, Bryant.’ Ze liepen naar de zee aan geschokte uitdrukkingen toe.

Het meisje was inderdaad naar beneden gekomen.

‘Wij zijn van de politie, ga opzij,’ beval Kim terwijl ze zich door de menigte van leerlingen en volwassenen wurmde.

De uitroepen van afschuw waren weggestorven, maar aan alle open monden te zien was dat nog maar pas.

Verdomme, als ze zich niet aan de snelheidslimiet had gehouden, was ze misschien op tijd geweest.

‘Er is een ambulance onderweg,’ zei een trillende vrouwenstem ergens achter haar.

Kim negeerde die opmerking. Ze hadden niets aan een ambulance. ‘Haal iedereen hier weg,’ gromde ze tegen een keurig geklede man die over de figuur op de grond gebogen stond.

Heel even aarzelde hij, maar toen kwam hij in actie.

Achter zich hoorde ze Bryant met donderende stem de leerlingen achteruitjagen.

Te laat, dacht Kim, want ze zouden de aanblik voor hen nooit meer vergeten. Het beeld zou steeds weer voor hun geestesoog opdoemen en hen in hun dromen plagen. Het bleef Kim verbazen dat mensen zo graag iets traumatisch wilden zien waar ze vervolgens nooit meer vanaf zouden komen.

‘Verdomme,’ zei ze zacht terwijl ze het kleine mensje op de grond beter bekeek.

Het meisje droeg een schooluniform. Haar gele blouse was losgeraakt en hing slordig om haar heen en haar bruine rok was opgewaaid, waardoor

haar achterste zichtbaar was. Hoewel het meisje een donkere maillot droeg, trok Kim het rokje weer recht.

Het kind lag met haar gezicht naar links in het grind. De witte stenen kleurden rood door het bloed uit haar hoofdwond, die het gevolg moest zijn van de klap op de grond. Haar rechteroog staarde nietsziend over het pad. Haar linkerarm was uitgestrekt alsof ze ergens naar gereikt had, terwijl haar rechter dicht tegen haar zij aan lag. Beide benen strekten zich recht naar achteren uit en wezen in de richting van een metalen hekwerk dat een enkele rij narcissen dicht bij het gebouw omzoomde. Haar voeten waren in platte zwarte schoenen gestoken. Er was een grijze vlek zichtbaar op de zool van de rechterschoen.

Kim vermoedde dat het meisje een jonge tiener was geweest. ‘Hoe heet ze?’ vroeg ze toen de keurig geklede man weer naast haar verscheen.

‘Sadie Winters,’ antwoordde hij zachtjes. ‘Ze is dertien,’ voegde hij daaraan toe.

Jezus, dacht Kim.

Over het lichaam heen stak hij haar zijn hand toe. ‘Brendan Thorpe, rector van Heathcrest.’

Kim negeerde zijn hand en knikte alleen. ‘Hebt u haar op het dak zien staan?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik hoorde iemand door de gangen schreeuwen dat er een leerling op het dak stond die dreigde eraf te springen. Ik heb meteen de politie gebeld, maar tegen de tijd dat ik buiten kwam...’

‘Was ze al gesprongen?’ vroeg Kim.

Hij knikte en slikte iets weg.

Kim vroeg zich af wat een dertienjarige ertoe had kunnen brengen om zelfmoord te plegen. Hoe afschuwelijk moest haar leven geweest zijn?

‘Ze was nog maar een kind,’ fluisterde Brendan Thorpe.

De problemen van een kind zijn niet minder belangrijk of intens dan de zorgen van een volwassene, besloot Kim. Het is allemaal relatief.

Een breuk met een vriendje kan aanvoelen als het einde van de wereld. Wanhoop behoort niet enkel volwassenen toe.

Toen ze het geluid van banden op grind hoorde, wendde ze zich naar de weg. Twee patrouillewagens, gevolgd door een ambulance, stopten achter Bryants Opel Astra.

Kim herkende inspecteur Plant, een vriendelijke, immer zongebruinde agent met wit haar en een witte baard, die scherp afstaken tegen zijn huidskleur.

Hij liep naar haar toe. Ook Bryant was terug.

‘Het gaat om een ogenschijnlijke zelfmoord,’ begon ze de overdracht. Hoewel zij en Bryant als eerste ter plaatse waren, mochten zij de zaak niet oppakken. De recherche had niets te maken met zelfmoord. Het enige dat ze hoefden te doen, was het afstemmen van de doodsoorzaak met de patholoog-anatoom. Dat zouden ze na de autopsie doen.

In de tussentijd moesten haar ouders geïnformeerd worden, de getuigen ondervraagd worden en verklaringen worden afgenomen. Maar ook dat was niet aan Kim en haar team.

‘Haar naam is Sadie Winters en ze is dertien jaar oud,’ vertelde ze Plant.

Hij schudde kort zijn hoofd om zijn medeleven te tonen.

‘De rector heet Brendan Thorpe. Hij heeft ons gebeld, maar ze was al gesprongen toen we hier aankwamen.’

Inspecteur Plant knikte. ‘Bedankt, jongens, dan nemen wij het...’

Zijn woorden werden overstemd door een meisjesstem, die hun richting uitkwam. ‘Is ze het echt?’ riep de stem.

Ze keken allemaal om toen een blond meisje in schooluniform het schoolhoofd ontweek en op hen af stormde. ‘Laat me erdoor!’ riep ze. ‘Ik moet weten of zij het is.’

Kim ging voor het slachtoffer staan en bereidde zich voor op de klap.

Het meisje stormde als een rugbyspeler op haar af en ging voor niets of niemand opzij.

‘Hebbes,’ zei Kim, die zich schrap zette en het meisje stevig vastgreep.

Het kind was slechts een paar centimeter kleiner dan Kim en probeerde langs haar te gluren, maar Bryant en Plant waren achter Kim gaan staan en benamen haar zo het uitzicht. ‘Laat me erdoor!’ brulde ze in Kims oor.

‘Sorry,’ zei Kim, die haar nog steeds tegen probeerde te houden.

‘Ik wil het gewoon zeker weten!’ riep ze uit.

‘Wie ben...’

‘Laat me er alstublieft langs. Ik ben Saffron Winters. Sadie is mijn zusje.’

‘Verdomme, dat was heftig, zeg,’ merkte Bryant op toen ze terugliepen naar de auto.

Zeg dat wel, dacht Kim. Haar ribben deden nog pijn van de klap die ze had gekregen toen het meisje zich vol op haar gestort had om langs haar te komen. Gelukkig was de decaan verschenen. Samen met de rector had hij het meisje naar de klokkentoren gebracht.

Eenmaal bij de auto bleven ze staan en draaiden zich om. Inspecteur Plant en zijn team scharrelden tussen de verzamelde leerlingen en volwassenen door. Een deel van de agenten bewaakte het lichaam tot Keats er zou zijn.

De zus van Sadie Winters zat met gebogen hoofd tegen de klokkentoren geleund. De therapeut van de school, een dunne, pezige man met rood haar en een borstelige baard, zat naast haar. Rector Thorpe voerde druk ijsberend een telefoongesprek.

En te midden van dat alles lag het lichaam van een dertienjarig meisje.

Ondanks haar beperkingen op het gebied van emotionele expressie wenste Kim dat ze de kans had gehad om met Sadie Winters te praten, te begrijpen wat er door haar hoofd was gegaan. Misschien had ze haar gerust kunnen stellen en kunnen vertellen dat het allemaal zo erg niet was. Ze was niet goed in banden met anderen aangaan, maar slechter dan dit zou het toch niet afgelopen kunnen zijn. ‘Jezus, Bryant. Als we misschien...’

‘Vier minuten, baas.’ Hij herinnerde haar eraan hoelang ze over de rit gedaan hadden.

‘Maar ze was nog zo verdomd jong.’ Kim opende het portier van de wagen. Ze was ervan overtuigd dat veel tieners wel eens met de gedachte speelden er een einde aan te maken, maar dat was iets heel anders dan het ook daadwerkelijk doen. Zij was echt gesprongen. Hoe zwaar moest ze het gehad hebben? Kim bleef staan en keek om naar het gebouw.

‘Wat is er?’ vroeg Bryant.

‘Dat weet ik niet precies,’ zei ze naar waarheid. Haar blik gleed van het lichaam naar het dak.

Haar brein was alvast bezig met het sorteren van de zaken op haar bureau en haar uitleg aan zowel Woody als de openbaar aanklager over de geruïneerde zaak van mevrouw Worley. In gedachten was ze al op weg naar het bureau. Maar haar onderbuikgevoel was hier nog.

Er klopte iets niet.

‘Ik hoorde de schooltherapeut tegen inspecteur Plant zeggen dat het meisje problemen had,’ merkte Bryant op.

‘Hadden we die op ons dertiende niet allemaal?’ Op die leeftijd had zij Keith en Erica verloren, de enige volwassenen die ooit van haar hadden gehouden.

‘Baas, je ziet er weer uit alsof je op spoken aan het jagen bent.’

‘Pardon?’ vroeg ze, terwijl haar blik het hoogste punt van het gebouw vond.

‘Die uitdrukking die je krijgt als je op zoek bent naar iets dat er niet is.’

‘Hmm...’ zei ze vaag. Haar ogen gleden over het grootse gebouw van drie verdiepingen. Ze keek naar de hoge ramen, de cirkelvormige zuilengalerij, het platte dak met de stenen balustrade dat de twee gebogen daken verbond en de twee met klimop begroeide vleugels die hoog boven het plein in het midden oprezen.

‘We moeten gaan, baas,’ drong Bryant aan. ‘We hebben op het bureau genoeg om handen.’

Zoals altijd had hij volkomen gelijk. De grotere zaken waar ze mee te

maken kreeg, deden niets af aan de werklast van de kleinere zaken. Haar werk was geen kaartspelletje waarin moord aanranding, overvallen of bendegeweld overtroefde. Ze hadden het momenteel heel druk met een inhaalslag aan kleinere zaken na de recente seriemoorden onder de sekswerkers op Tavistock Road.

Maar schijn kon heel goed bedriegen. Dit hoefde niet te zijn wat het leek. Kim smeed het portier weer dicht.

‘Baas...’ waarschuwde haar collega.

‘Ik kom er zo aan, Bryant.’ Kim zette koers in de richting van het gebouw.

‘Is dit de enige manier om op het dak te komen?’ vroeg Kim terwijl ze de stenen trap beklommen. Daar kwam je op uit via een gang op de derde verdieping, die achter de slaapkamers langs liep.

Brendan Thorpe schudde zijn hoofd. ‘Er is een brandtrap in de westelijke vleugel, maar de toegang tot het dak is al meer dan een jaar afgesloten,’ zei hij. Intussen pakte hij een setje sleutels uit zijn zak, die zich lager bevond dan het geval zou zijn geweest als zijn broekriem op de juiste hoogte had gezeten in plaats van onder zijn pens te hangen. Hij drukte de hendel van de deur naar beneden, maar de deur zat inderdaad op slot.

‘Zou Sadie ergens een reservesleutel vandaan gehaald kunnen hebben?’

Thorpe keek haar verbaasd aan. ‘Ik zou niet weten hoe,’ zei hij met een frons.

‘Ze is toch boven gekomen,’ merkte Kim op. Was die vent vergeten dat er een dode tiener op het terrein onder hen lag? Hoe het meisje aan de sleutel was gekomen was wel de minste van zijn zorgen.

‘Het spijt me, inspecteur. Heb geduld met me, ik ben nog een beetje in shock,’ zei hij terwijl hij de verkeerde sleutel in het slot stak.

‘Dat begrijp ik, meneer Thorpe, maar het zou handig zijn om te weten hoeveel sleutels er van deze deur zijn.’

‘Natuurlijk,’ antwoordde hij terwijl ze de buitenlucht in stapten. ‘Ik heb er eentje aan mijn hoofdsleutelbos hangen. De adjunct-directeur heeft ook zo’n set. De conciërge, de onderhoudsploeg en alle huismeesters en -meesteressen hebben ook een setje sleutels, waaronder die van de deur naar het dak.’